

Misjonen som Guds rikssak

AV AGE HOLTER

I dette nummer av NOTM er temaet den store verdensmisjonskonferanse i Melbourne 12.-24. mai 1980. Arrangør og innbyder er Kommissjonen for verdensmisjon og evangelisering i Kirkenes Verdensråd.

Vi har to ganger før bragt stoff fra forberedelsen til denne begivenhet. I 3/1979: «På vei til verdensmisjonsmøtet i 1980», og i 3/1978: «Foran verdensmisjonsmøtet i Melbourne 1980», med oversettelse av den offisielle innbydelse til møtet under konferanse-temaet: «Komme ditt rike!»

Møtet i Melbourne vil på mange måter komme til å markere den misjonshistoriske milepel at det i 1980 er 70 år siden «Edinburgh 1910» — det store gjennombrudd for internasjonalt samarbeid om den kristne verdensmisjon. Men det vil også markere, på en smertelig måte, et brudd på dette samarbeid. I 1980 holdes et annet stort verdensmisjonsmøte, i Pattaya (Thailand), arrangert av Lausannekomitéen for verdens evangelisering. Veien til Thailand begynte i Ghana 1957/58, der Det internasjonale misjonsråd på sin siste verdenskonferanse besluttet å la seg integrere i KV. Den veien er brolagt med mange anstøtssteiner, også mange til å snuble i for en tradisjonell evangelisk misjonsteologi. Det var således ikke tilfeldig at året etter KV's siste verdensmisjonsmøte i Bangkok 1973, under temaet: «Frelse i dag», ble den s.k. Lausannepakten til. Den ville skjelne klart mellom frelse og politisk befrielse, mellom evangelisasjon og sosialt arbeid. «Forsoning mennesker seg imellom er ikke det samme som forsoning med Gud, sosial omsorg er ikke det samme som evangelisering, politisk frigjøring er ikke frelse.» (Artkl. 5).

Temaet i Melbourne, Guds rike, synes å ligge åpent for en ny og kanskje avgjørende prøve på kirkens troskap mot det universelle

misjonsoppdrag. «Evangelisasjon er prøvesteinen på vårt økumeniske kall,» har generalsekretær Philip Potter sagt. Motivet for å integrere Det internasjonale misjonsråd i KV var nettopp at forpliktelsen til verdensmisjon måtte bli det alt bestemmende for kirkene og deres økumeniske råd.

En eventuell strid i Melbourne vil forhåpentligvis ikke bli en kjedelig reprise av de lange diskusjoner som har fulgt verdensmisjonsmøtene siden det første arrangert av IM (Jerusalem 1928) — om kristendommen har et budskap og et håp for det hele menneske og den hele jord, det burde i dag stå fast. Overfor de apokalyptiske fenomener som menneskeheten i dag er truet av, ville det være underlig blekt og blodfattig å diskutere om Guds frelsesvilje har noe med denne konkrete situasjon å gjøre. Kanskje vi også vil unngå en konkurranse om hvem som vil prioritere det «åndelige» eller det «sosiale», men at vi heller blir enige om at Jesus Kristus ikke kan deles, så sant misjonens mange ting skjer i hans navn. De falske alternativets teologi er den som setter det sosiale opp mot det åndelige, menneskers velferd på jorden mot menneskers frelse i himmelen. Vi må heller håpe på andre og riktigere spørsmål: Hvordan hører disse tingene sammen? Hva er det som gjør dem forskjellige? Hvorledes kan forholdet mellom dem ordnes i praksis?

Dette er de egentlige radikale spørsmål. Men nye er de jo ikke, i hvert fall ikke for oss som har lært av Luther å skjelne mellom lov og evangelium. Det vil si at vi ikke skiller det som Gud har sammenføyd. Og at vi ikke blander sammen det som Gud har atskilt. Bare slik kan vi unngå den teologiske ulykke i Melbourne å sette likhetstegn mellom et politisk samfunn og Guds rike, eller å utviske kontrasten mellom kirken og verden.

De dokumentene fra forberedelsen til Melbourne som vi bringer utdrag av i oversettelse, vil kunne gi et lite inntrykk av de problemer som misjonen møter i dag når Guds rike og alle andre «riker» i verden konfronteres med hverandre. KV-dokumentene gjenspeiler forskjellige trinn i en lengre prosess. Den foreløbig siste redaksjon fant sted i Wuppertal i mai 1979, da Kommisjonen for verdensmisjon og evangelisering møttes. Da ble det gjort en ganske inngripende revisjon av et utkast til Agenda som var kommet fra en s.k. «teologisk ekspertgruppe». Det var dette første, teologisk mer radikale utkast som var kjent for de to norske studiegruppene som også arbeidet med Gudsrike-temaet foran Melbourne. Dette må en ha i mente, særlig ved lesningen av Stavanger-dokumentet (som her

gjengis i utdrag, mens det hele finnes i engelsk oversettelse i EKUMENISK ORIENTERING. Mission and Evangelism Nr. 4/5 Okt 1979). Men altså, de utdrag av Agenda som vi gjengir, stammer fra Wuppertal-møtet. Men selv den er nok heller ikke den helt endelige. Vi kan vente at staben i Geneve foretar den aller siste revisjon.

Med dette temanummer av NOTM følger ikke bare et ønske om å informere. Det ville også være ønskelig at mange går med inn i det teologiske verksted hvor det klassiske misjonstema om Guds rike må gjennomlyses av kirkens Bibel og bekjennelse. Men enda viktigere er det at mange blir med i den bønn som samler alle kristne over hele verden: Komme ditt rike! En stor og vesentlig del av konferansen er satt av til gudstjenester, liturgiske andakter, bibeltimer. I løpet av denne vinter arbeides det fram en egen «MELBOURNE Liturgy for the OIKOUMENE». Vi håper at konferansen til syvende og sist kan summeres opp i dette liturgiske program: «Worship is more than a series of services. We hope the spirit and atmosphere of worship will be permeated in the whole conference, which basically is a prayer conference.»

— — —

For dette temanummers vedkommende har konsulent Ola Tjørhom i Mellomkirkelig Råd bistått redaksjonen. Oversettelsene fra engelsk er besørget av Ragnhild Mordt og Hans Arne Akerø. Av plasshensyn har vi ikke sett oss i stand til å trykke de to norske studiedokumentene in extenso. Men ettersom disse på flere punkter i hovedsak står for samme syn, har vi i vår redigering av og vårt utvalg fra dokumentene forsøkt å unngå unødvendige overlappinger.